

Ἀραῶνσιον τῆς 2^{ης} Φεβρουαρίου 1937.
 Πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίδας
 τῆς Τρίτης τάξεως.

Ἀγαπητοὶ μου Παιδιά!

ἤθελα γὰρ ἡρεμίῳ ψυχικῶς ἀριστότερον καὶ ν' ἀσκητικῶς
 ἀποκονιζένως μεγαθυρεῖαν ψυχραισίαν ἢ σκέψις μου γιὰ τὰς ἡμέ-
 ρας. Καὶ ὅμως δὲν ἔχω κατορθύνῃ. Καὶ αἰδοῦμαι γὰρ μετ' ἀσφαλείῃ καὶ ἐπι-
 ποιωνήσω μαρτύρῃς, χωρὶς γὰρ δέξω, γρηγορώτερα καὶ εἶναι αὐτὸ μέγα νο-
 σταρχίαι, καὶ οἱ ἀνέγκη, ἢ ἑστιάριον, ἀπὸ ἀσθενῶν ὑποχρεώσις καὶ τὰς
 εὐχαριστήσω γιὰ τὴν μεράβην σας ψυχικὴν δυσίαν, γιὰ τὰς θερμὰς
 καὶ συγχρητικὰς ἐνδυνάμωσις σας, γιὰ τὰς ὁποίας συνωδεύσατε τὸν ἀπο-
 χωριστὸν μου.

Καὶ ὅμως πόσον ἀσπράνγη, πόσον μεράβη θά' ἔαρρε γὰρ εἶναι ἡ ψυχὴ
 μου γιὰ ν' ἐνταυσοπεριθῇ κατὰ τὴν εὐχὴν λατρείαν σας; Καὶ σοῦ θεοῦ εὐχὴ
 ἐμὴ τὸς ἀσκητὰς εὐχαριστίας, γιὰ ν' ἀνταποδώσω κατὰ ὅτι ὀφείλεται
 εἰς τὰς θερμὰς αἰδοτήματά; Ἀπὸ σοῦ θ' ἀντλήσω τὴν μεράβην συμ-
 πάθειαν, γιὰ γὰρ γρυμῶν τὸν πόνον σας; Καὶ τὰ ὥρατά σας λόγια καὶ
 τὰς εὐχὰς καὶ ὅσα τὸ χέρι σας ἔγραψε καὶ ὅσα ἡ γλῶσσά σας κατ' ἔρω-
 σε ν' ἀρθρώσῃ καὶ ὅσα ἀπὸ θέντοί, τὸ συντεταγμένον σας ὑπαίτιον συνε-
 στήρωσι αὖς γὰρ τὰς γρηγορήσω;

Ποφαιῶς τὰ ἀράγματα ἔφθασεν εἰς ὑπερβολὴν καὶ εἶναι πολλὰ,
 ἀλλὰ πολλὰ, ὅσα ἔγιναν γιὰ τὴν ἀσκησὶν μου ἀπορροήματα, εὐαίρυντες
 ἐν συγχρησίῃ μετ' ὁρίον, τὸ ὅσοιόν σας ἔδωκε ἡ ταπεινότης μου διδασκαλίαι.

Θὰ φυλάξω ὅμως εὐλαβικὰ τὴν ἀνάγκησιν τῆς λατρείας σας. Ἡ μεράβη
 σας ἀφοσίωσις καὶ ἀγάπη θ' ἀσπασθῇ εἰς ὅρην μου τὴν ἡμῶν ἐνδύμη-
 με ἱερὸν καὶ ἀσπύριον, τὸ ὅσοιόν θεὸς με' ἐφάνει ἀνέγκη καὶ
 θεὸς με' ἐφυλάτῃ.

Δεχθῆτε καὶ οἷς ἔδωκε τὴν εὐχὴν, ἢ ὅσοι ἀκράτῃ ἀπὸ τὰς βαδὶ τῆς

ψυχῇ μου αὐδοῦνται. Ἄς μὴ δοιμάσῃ, ὅρος θεοῦ, ὅτι ἀρχοῦν καὶ ἐν
 σου νόμῳ ἢ τάξιν καὶ ὁ καθεύδωναι σαι χωριστά τὴν θλίψιν καὶ τὰ δά-
 κρυα τῆς κατηραμένης ἐβδόμαδος τοῦ ἀποχωρισμοῦ. ἦσαν φοβερά,
 ἦσαν γιὰ ὅλους μας ἀσπασίαι. Ἄς εἶναι πάντοτε ἐξωρευομένη
 καὶ ἀγύριστι.

Καὶ μέντοι ἀπόμεινον γινώσκω δά σαι ψυχῇ. Μὴ συχωρήτε. Ζαὶ ἐτάραξα
 καὶ ταραχθῆκα. Ἄν εἶχα φύγει, ὅπως εἶχα συρῆθαι, χωρὶς ναὶ σὰι ὁ ἀνα-
 κοινώσω μέχρι τὴν τελευταίαν ἡμέραν, δὲν δα εἶχαμεν ἀσφαλῶς τόσην
 μετάνητ ταραχὴν, τόσαι ἀσφαῖ συμμεινῆσι. Ἀλλὰ πᾶν δὲν ἦδεν καὶ φύγω δὲν
 εἶναι δραστήριον. Δὲν ἦδεν καὶ ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ ἀσφαῖς σαι, χωρὶς καὶ ἀναμε-
 τραλαιώσω τὴν ἐργασίαν μου, χωρὶς καὶ χαράξω καὶ μελλοντικὰ κατευ-
 θύνσεις καὶ καὶ δώσω εἰς τοὺς μαθητὰς μου καὶ τελευταίας μου συμβουλίας.

Καὶ τώρα τί ναὶ σαι γράψω; Πόσα δὲν δα ἠεσπορούσαμε καὶ συζητή-
 σωμεν μαζί, ἀλλὰ τί εἶναι δυνατόν ναὶ ἀπερληφθῇ εἰς τὸν στενὸν μίαν
 ἐπιστολῆς ὥρον; Ἄς μὴν ἐπιχειρήσω λοιπόν. Ζαὶ εἶσα ἀλλήως ἐπὶ
 φύγω ἀσφαῖ. ἴσως ὅχι ὅλα, ὅσα δα ἦδεν (ἢ συμμεινῆσι ἐνέπρωτε τὴν
 ψυχὴν καὶ ἐσταματοῦσι τὴν γλώσσαν), ἀλλὰ πάντως ἀρρετίζω γιὰ ναὶ
 συζητηρώω, γιὰ ναὶ βάλω τὸν ἐπίλογον τῆς διδασκαλίας μου. Ἐπειτα μετὰ γινώ-
 ρετε καὶ μετὰ αἰδοῦντοδε μακάρις. Εἶδοτε εἰς δέσιν, καὶ ὁροτοῦ ὁμεινῆσι ἢ
 γλώσσα μου, καὶ ἀντιληφθῆτε τί δέξει καὶ τί σκεῖται ἡ ψυχὴ μου.

Θεὶ σαι γράψω μόνον ὀλίγας λέξεις, ἐπειδὴ ἴσως δεῖ τὸ ἡμετέριον
 τε, σχετικῶς μετὰ τὴν ἀφίξιν μου εἰδῶ καὶ τὴν νέαν ἡμετέριον μου.

Ἐφθασα κατὰ καὶ μένω ἀπὸ τὸ ἀσφαῖ ἀπὸ τὸ ἡμετέριον εὐ-
 χαριστημένως. Εἶναι ἡσυχία ὅπως μετὰ καὶ φημι ὅτι ἀσφαῖς
 φουκαὶ καὶ ἀρώτας αὐτὰς ἡμέρας ἀποσπασθῶ καὶ ἀποσπασθῶ μετὰ εἰδῶ
 ἀσφαῖς καὶ καὶ κατετατοισθῶ ὑπηρεσιακῶς καὶ ἐπιστημονικῶς. Καθη-
 μερινῶς ἀναγίνω εἰς τὸ Μουσικόν, ἀρωτῶ καὶ ἀσφαῖς, τὸ ὅσοτον καὶ
 διευδύνω, ἐνέμεα τῆς ἀσφαῖς τοῦ ἀποϊσταμένου μου εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καὶ
 ὅταν δὲν ἔχω ὑπηρεσιακὴν ἀσφαῖς, κατετάτοισθαι εἰς τὴν
 ἡμετέριον μετὰ τὴν ἀντικειμένην του. Μ' ἐνδερίσθησι

βρίσκω ὅτι ὑπάρχει ἐδῶ συνεταμένον ἕδερρον χιεῖ τὴν ἐπιστημονικὴν
ἐρευναν, καὶ βιβλιοδύναμι καὶ, καὶ ἔτσι ἐργάζω ὁ ἐπιστημονικός μου
ῥυθμός καὶ ἡ φιλοδοξία νὰ ὑπερνοσηθῇ.

Ὁμοίως ὅμως ὅτι τὸ ἐχρηστικὸν ἀριστότερον αὐτὸ ὅρα τ' εἶρη
δὲν κατὰ ῥῥωσὲ νὰ τὸ χρησιμοποιῶ αἰετοῦ. Διαρκῶς ἡ σκέψις μου
εἶναι εἰς αὐτό, εἰς τὴν ἐργασίαν του, εἰς τοὺς μελετητοὺς μου.
Δὲν μεσορῶ αἰετοῦ νὰ συνηθίσω εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἐργασίας μου
καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν μου. Τὸ ὁρῶ κατὰ ῥῥωσὲν αἰετοῦ
μεγαρχορίαν ὅτεν κοχλαίνω εἰς τὸ Μουσικὸν καὶ ἀντιμερῶς τὰ
βουβὰ του καὶ ἄψυχα ἀντιμερῶς, ἀντὶ νὰ βρῶ τὰ εὐδυνῶ
καὶ χαρῶς ἀπόσωσιν τῶν μελετητῶν μου. Ἄς ἐργάζω ὅμως ὅτι
μεῖωσις θεὸς συνηθίσω.

Ἄλλοι εἰσὶν πῶς κοχλαίνετε; Ποιὸς μελετητὴς ἀνέλαβε τὰ ἐργασίαν
εἰς τὴν τάξιν σας καὶ εἰς τὰς ἄλλας τάξεις, εἰς τὰς ὁποίας ὅρα εἶναι
καὶ μελετῶν; Τὶ μελετῶντες γινώσκω καὶ μεῖωσις οὐ-
σιζῶν; Δὲν ἀρετὶ βέβαιον ὅτι κοχλαίνετε καὶ. Εἶναι βέβαιον
ὅτι ὁ ῥυθμός σας καὶ ἡ ἐπιστημὴ σας καὶ ἡ ἀποδυμῆς καὶ ἡ
εὐνοητικὴ τοῦ γένους σας μελετητοῦ δὲν θεὸς διετερερῶν κα-
θόρου τὴν ἀπόδοσιν σας. Νέε εἶδη ἀποτερερῶν. Νὰ ἀποσωσθῇ-
σιν νὰ συμπορῶντες μετὰ τὴν γλῶσσαν κατὰ ῥῥωσιν. Τὸν ἀγαθὸν
σας μελετητὴν νὰ τὸν χρησιμοποιῶντες τερερῶς μετὰ εἰς τὴν τάξιν
καὶ τὰ μελετῶντες. Μόνον χιεῖ τὰς γενικὰς μετερερῶν τῆς
γλῶσσης σας καὶ τὸν ἐνδυμῶντες. Μὴ δὲ ῥῥωσιν νὰ τὸν χρησιμοποιῶντες διαρκῶς
ὡς μετὰ συμπορῶντες, διότι ἡ μελετῶν σας ἀποσωσιν ἀπὸ αὐτὸν
θεὸς σας ὁδηγῶν εἰς ὑπερβολικὰ καὶ ἐπιμερῶς συμπορῶντες,
τὰ ὅποια εἶναι φυσικὸν νὰ ἀπορητῶντες τὴν ψυχὴν σας καὶ νὰ
ἐπιδρῶντες γενικῶς εἰς τὴν ἀπόδοσιν σας καὶ εἰς τὴν ἐργασίαν σας μελε-
τικὴν γλῶσσαν ἐπιμερῶς.

Καὶ καὶ ἄλλο αἰετοῦ θεὸς ἡδύνα νὰ σας οὐσιζῶ. Ἐρησῶντες πρὶν
γλῶσσαν νὰ σας τὸ εἶναι. Ζεὺς ἀπορῶντες νὰ ἔχετε ὁμοῖον καὶ σθα-

αὐτὸν μεταβύσας. Ὁ καθεύδων σὰς νὰ σέβεται καὶ νὰ ἐπιμενῇ τὸν ἄλλον
καὶ νὰ μὴ τὸν στενοχωρῇ. Νὰ συνηθίστῃ νὰ μὴν ἔχει πολλὰς ἀσφα-
τίσεις ἐξωστὸς τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σὰς. Νὰ εἶδῃ ἀπὸ τοῦ
ἄλλου ἐπιεικεῖς καὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σὰς αὐστηροί. Ἐτοίμονον νὰ πο-
τε ὑπάρχει ἐξωστὸς νὰ ἐυτυχίστῃ καὶ νὰ ἐπιμενῇ εἰς τὴν κοι-
νωνικὴν σὰς γυνήν.

Μὲ σωφροσύνην φοιτῶν καὶ αἰδερχίαν, μὲ ἐπιμέλειαν καὶ κοροσοχήν,
μὲ ἀεγχευοσυνέθειον καὶ ὁμόνοιαν βελτίπτει, ἀγαπητέ μου παιδί,
ἤρεμα νὰ ἐυχισμέναι εἰς τὸν δρόμον τῆς εὐχολικῆς καὶ τῆς εὐχης
σὰς γυνῆς. Καὶ νὰ εἶδῃς βέβαιον ὅτι πάντοτε ἐγγυῶναί σε εἰς ἀσφα-
λουδίαν μὲ πολλὴν στοργὴν καὶ ἐνδιαφέρον μὲ εὐψυχίαν, τοῦ Κα-
θημερίου σὰς.

Ἐσυχάζει ὅσοι σὰς καὶ ὡς σὺ νόσον καὶ χωριστά, διαβι-
βάσας καὶ εἰς τὰς εὐχὰς τὰς εὐχάς, τὸν μακρυτὸν σου χαιρο-
σιμὸν καὶ τὴν εὐφραντὸν στοργὴν τῆς ψυχῆς σου.

Ὁ Καθημερίος σὰς.

Χρῆρος